

SIMAI MIHÁLY

Mióta tested lett a Fény

I.

*Lehellet-nyírfa.
Szinte sejtelem csak,
ahogy az élet
és a Lét határán
nézi a vérző világéjszakát.*

*A Semmi Ága...
az volt épp ilyen,
amikor úrból a földre lehajlott
József Attila vacogó szívéért.*

II.

*Hol jár a lelked?
Istenült-e már...?
A mindenségspirál-fa melyik ágán
nézed az örök-változó
lét-és-nemlét szivárványt?
Látod-e onnét: a tilalmas
dimenziókapuk
között vergődő lelkeinkre
mint ásít tízezer Fekete Lyuk?!?
Mondd, láttad azt az örült háborút?!
Láttad-e ezerkilencszázötvenhatot?...
Időn-túli, terek-fölötti Flórák
hangján hallottad-e olykor az Ódát..?*

*Sugározták-e néha a csillagok
Illyéstől azt a fájón-gyönyörű EGY MONDAT-ot..?!*

Tudod-e... láttad-e onnét,
MENNYI GYÁSZ
ÉRI, AKIRE csak EGY PÁRT VIGYÁZ...?!!

S láttad-e Kormost, Nagy Lászlót, Petrit, Bakát
borozni ezüst csillagterazon?
Váltottatok szót...? Mondták-e vajon:
szinte világörökség már a versed...
S ha a világ pang
is, a Világbank
homlokzatán világgraszól az Írás:
KÖLTŐK jussa A HASZTALAN VONÍTÁS!
Mindig A TÓKÉSÉ A HASZON!!

Attila! kérdeznék még, de unnád,
mint a sok csurigyán-reklámot én.
Mióta tested lett a Fény,
csillagkörök, spirálörvények
írják Veled a költeményt,
azaz – Te vagy, ki véliük újraírod
az isteni teremtmítoszt
s benne az emberi reményt.

NINCS ALKU – csak így lehetsz boldog...
Pontosan, szépen teszed a dolgod.
Isten helyett is elgondolkodsz
Kezdet és Vég egyenletén.
Tudod már:
a halálon túl is élni kell,
a lélek-mérhetetlent mérni kell
Kozmosszal, amely téren és időn túl
a végső szabadságról énekel.

IGAZSÁGOT GYÚJTVÁN, HŰS FÉNYT AZ ŰRNEK –
megalkotsz egy külön világot,
kristály-szívű, külön világot
– hogy majdan megleljük hazánkat
ott fõnn,
ha fáradt lelkünk égre kel.

III

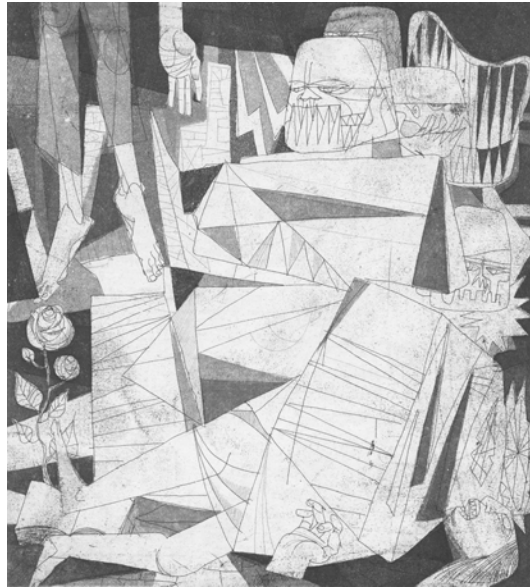
*Éj van. A gyötrelem falára
fölrírtuk már a mai leckét.
Lassúdik szívben a remény.
Országol a kisémmizettség.*

*Virágzik úgyis a halálfa
– mért öljük az élet szerelmét...?!
A lélek mikrokozmoszára
ölelő rím: a Végtelenség.*

*Kísérlet közben... félve... fájva
ír még a költő, hogy kitessék:*

*míg mindenünk a Semmi Ága,
nehéz nekünk a Létnék álma,*

*kell, hogy verssel, zenével, fénnel,
szerelemmel megszenteltessék.*

MÁRCIUS (1937)